

організувати цей напрям навчання, сформувати в студента відповідну професійно-орієнтовну мотивацію до знань.

На кафедрі СРС направлена на поглиблення і закріплення знань студента, розвиток аналітичних навичок з проблемних питань навчальної дисципліни і включає в себе дослідницьку роботу, участь у наукових студентських конференціях, семінарах, олімпіадах, аналіз наукових публікацій з визначеної викладачем теми. Для студентів впроваджена така форма позааудиторної роботи, як створення презентацій, написання рефератів, пошук доступних тематичних відео- та аудіоматеріалів. Ще однією важливою формою СРС є реферування наукової літератури й доповідь на тему підготовленого реферату. Це дає можливість виробити навички роботи з науковою літературою, формувати уміння узагальнювати й передавати професійно значущу інформацію, а також набуті мінімальних ораторських якостей, необхідних лікареві будь-якого профілю. Такі форми самостійної роботи студентів поглиблюють теоретичні знання, розширюють кругозір студента, сприяють його самовдосконаленню.

Залежно від місця і часу проведення СРС, характеру керування нею з боку викладача і способу контролю за її результатами розрізняють її такі види: самостійну роботу під час основних аудиторних занять (лекцій, семінарів, практичних занять), самостійну роботу під контролем викладача у формі планових консультацій, виробничої практики, заліків та іспитів та позааудиторну самостійну роботу при виконанні студентом домашніх завдань навчального і творчого характеру. Таким чином, самостійну роботу студентів структурно можна розділити на дві частини: організовану викладачем і самостійну роботу, що студент будує за своїм розсудом, без безпосереднього контролю з боку викладача (підготовка до лекцій, семінарів, клінічних конференцій, практичних занять, заліків, іспитів тощо). Керування самостійною роботою студентів з боку викладача – це, насамперед, уміння оптимізувати процес сполучення цих двох частин.

Отже, самостійна робота – обов'язковий компонент навчальної та науково-дослідницької роботи студентів, а її ефективність значною мірою визначає якість професійної підготовки у ВНЗ.

ЯКІСТЬ ОСВІТИ ТА ЇЇ ОЦІНЮВАННЯ А.В.

Гуменна, Н.Д. Яковичук, Д.В. Ротар, О.О. Бліндер

Кафедра мікробіології та вірусології Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці Останнім часом стає актуальною дискусія на тему підвищення якості вищої освіти. Оцінка якості освіти має на увазі як безпосередню оцінку якості освітніх досягнень студентів, так і оцінку якості освітнього процесу.

Якість освіти насамперед залежить від умов навчання: наближення навчання до студента, стану матеріально-технічного забезпечення, організаційно-методичного забезпечення навчального процесу, рівня впровадження новітніх технологій, кадрового потенціалу, стану

впровадження в навчальний процес досягнень науки тощо. З іншого боку, процес змін у системі освіти, заданий Болонською декларацією, включає також введення нових механізмів і процедур контролю якості освітнього процесу.

Зростають вимоги до підвищення якості педагогічного контролю, пошуку кращих форм і методів, його оптимізації. Іншими словами, особливої актуальності набуває розробка педагогічного інструментарію, що дозволяє об'єктивно й ефективно здійснювати процес безперервного і всеосяжного контролю знань.

Процес контролю – це одна з найбільш трудомістких і відповідальних операцій у навчанні, пов'язана з різними психологічними ситуаціями як для студентів, так і для викладача. З іншого боку, його правильна постановка, безсумнівно, сприяє поліпшенню якості підготовки фахівців. У більшості навчальних закладів вибір видів контролю (попередній, поточний, тематичний, підсумковий) і його форм (іспити, заліки, контрольні роботи, колоквиуми, реферати, семінари тощо) залежать від мети, змісту, методів, часу і місця. Однак всі існуючі раніше методи діагностування успішності мають певні недоліки.

В першу чергу, можуть виникнути труднощі, пов'язані з особливостями викладацької роботи:

- розбіжності вимог різних викладачів, що проявляється у відмінностях при оцінці однієї і тієї ж відповіді;
- відмінності в професійній кваліфікації;
- «жорсткі» часові рамки при організації поточних перевірок знань великого числа студентів;
- можлива неупередженість викладача до оцінки відповідей деяких студентів;
- можлива недостовірність оцінок, що виставляються студентам, через побоювання викладача, що вони будуть використані для оцінювання роботи самого викладача.

У зв'язку з цим, закономірно виникає питання про використання в практиці вищої професійної освіти разом з традиційними видами навчального контролю об'єктивніших і технологічніших методів педагогічної діагностики, враховуючи той факт, що однією з особливостей навчального процесу на засадах кредитно-модульної системи є необхідність щоденного оцінювання знань студентів. За умов високого наповнення академічних груп це можливо, насамперед, за рахунок тестування студентів, яке останнім часом з багатьох причин набуло широкого визнання і при визначенні підсумкових знань.